

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/135/2016
Identifikačné číslo spisu:	1110226016
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1110226016.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletú Z. V., zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vázovova 7/A, dieťa rodičov: matky C. V., bývajúcej v V., zastúpenú JUDr. Bronislavou Pavelkovou, PhD., advokátkou, so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 6, a otca P. I., bývajúceho v V., zastúpeného JUDr. Ivetou Kalinovou, advokátkou v Bratislave, Advokátska kancelária, Cukrová 14, za účasti Krajskej prokuratúry Bratislava, so sídlom v Bratislave, Vajnorská 47, o obmedzenie, zákaz styku otca s maloletou, pozbavenie rodičovských práv, o zverenie maloletej d o striedavej starostlivosti oboch rodičov a o uloženie poriadkovej pokuty, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 1 P 129/2010, o dovolaní otca proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2012 sp. zn. 11 CoP 227/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Matka má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie otca uznesením z 30. mája 2012 sp. zn. 11 CoP 227/2012 potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 15. marca 2012 č. k. 1 P 129/2010-319, ktorým bola otcovi uložená poriadková pokuta v sume 500 eur, ktorú bol povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava I a to do 15 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) tak aplikoval § 53 ods. 1 O.s.p., keď zistil, že otec maloletej mal na pojednávaní 29. februára 2012 vo veci samej na stole položené dva diktafóny a prístroj s logom U., o ktorom tvrdil, že obsahuje mikrofón a nahráva zvuk. Na chodbe bola kamera a zvukový záznam sa nahrával do kamery. Otec bol súdom vyzvaný, aby doniesol kameru z chodby do pojednávacej miestnosti, čo odmietol s tvrdením, že je to prístroj kameramana, ktorý bol na chodbe. Okresný súd na pojednávaní konštatoval, že v danom prípade došlo k porušeniu nariadenia súdu o vylúčení verejnosti tým, že otec okrem zvukových záznamov, ktoré si vyhotovoval v počte dvoch diktafónov, prenášal zvukový záznam napriek rozhodnutiu súdu na prístroj, ktorý sa nachádzal na chodbe pred pojednávacou miestnosťou. Uloženie poriadkovej pokuty v hornej hranici odôvodnil hrubým porušením nerešpektovania rozhodnutia súdu o

vylúčení verejnosti, čím zároveň ohrozil chránené záujmy svojho maloletého dieťaťa.

2. Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal otec (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie z dôvodu, že súdy nižšej inštancie mu odňali možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Podľa názoru dovolateľa rozhodnutie krajského (aj okresného) súdu nie je dostatočne odôvodnené (t. j. nepreskúmateľné) a arbitrárne. Žiadal, aby dovolací súd rozhodnutia súdov nižšej inštancie zrušil a konanie zastavil.

3. Podľa prechodného ustanovenia § 395 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, zákona č. 161/2015 Z.z., (ďalej len „CMP“), ktorý sa vzťahuje na konania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých počnúc od 1. júla 2016 (§ 1 a § 111 a nasl. CMP), ak § 396 neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 395 ods. 2 CMP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

4. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“, ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016), ak tento zákon neustanovuje inak.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (otec), zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie otca maloletej je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie otca bolo podané pred 1. júlom 2016, (22. júna 2012), t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) účinného do 30. júna 2016, dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O.s.p.

8. Uznesenia odvolacieho súdu proti ktorým je dovolanie prípustné, boli uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolanie otca maloletej nesmeruje proti uzneseniu, ktoré bolo uvedené v týchto ustanoveniach; prípustnosť jeho dovolania preto z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

9. Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

10. Keďže je v prejednávanom prípade dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o poriadkovej pokute, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nebolo prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania otca maloletej z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodieť.

11. Vzhľadom na vyššie uvedené by dovolanie otca bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

12. Dovolateľ uviedol, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje procesnú vadu konania vymenovanú v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu nepresvedčivo odôvodnené (nepreskúmateľné), dovolací súd uvádza nasledovné :

13. K námietke nepreskúmateľnosti (t. j. nedostatku v odôvodnení) rozhodnutia súdu nižšej inštancie, ktorou otec odôvodnil prípustnosť svojho dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dovolací súd poznamenáva, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa §

237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 a je aktuálne aj v danom prípade.

14. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

15. Nad rámec vyššie uvedeného v zmysle dovolateľom namietanej údajnej arbitrárnosti rozhodnutia najvyšší súd uvádza, že o zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak zo strany súdu došlo k takej interpretácii a aplikácii právnej normy, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia (odvolacieho i okresného súdu) zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí a preto ich nemožno považovať za nepreskúmateľné či arbitrárne.

17. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania otca nebolo možné vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie otca podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.